

sagt – at enhver verdig og skikket ung mann skulle forberede seg til å reise på misjon. Misjonærtjeneste er en prestedømsplikt – en forpliktelse Herren forventer av oss som er gitt så mye. Unge menn, jeg oppfordrer dere til å forberede dere til misjonærtjeneste. Hold dere rene og verdige til å representere Herren. Hold dere sunne og sterke. Studer Skriftene. Der hvor dette er tilgjengelig, delta i Seminar eller Institutt. Gjør dere kjent med misjonærhåndboken *Forkynn mitt evangelium*.

Så noen ord til unge søstre: Selv om dere ikke har det samme prestedømsansvar som de unge mennene til å reise på heltidsmisjon, yter dere også et verdifullt bidrag som misjonærer, og vi er takknemlige for deres tjeneste.

Så til dere modne brødre og søstre: Vi trenger mange, mange flere misjonærektepar. Til de trofaste ekteparene som nå er på misjon eller har vært det, vi takker dere for deres tro og hengivenhet til Jesu Kristi evangelium. Dere tjener med glede på en god måte, og dere utretter mye godt.

De av dere som ennå ikke har kommet i den alder at dere kan reise ut som misjonærektepar, vil jeg oppfordre til å forberede dere nå for den dagen da dere kan få anledning til å gjøre det. Når omstendighetene tillater det, når dere kan pensjonere dere og helsen holder, skulle dere gjøre dere tilgjengelige for å reise hjemmefra og utføre misjonærtjeneste på heltid. Få muligheter vil by seg i livet hvor dere kan nyte den gode ånd og tilfredsstillelse som kommer av å utføre heltids-tjeneste sammen i Mesterens verk.

Mine brødre og søstre, måtte dere være på bølgelengde med Herrens ånd når vi nå skal høre fra hans tjenere de kommende to dager. Jeg ber ydmykt om at enhver må få denne velsignelse, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Av eldste Jeffrey R. Holland
i De tolv apostlers quorum

På grunn av deres tro

Jeg takker alle dere storartede medlemmer av Kirken ... for at dere hver eneste dag viser at Kristi rene kjærlighet «faller aldri bort».

President Monson, alle verdens medlemmer av denne kirke slutter seg til denne flotte hymnen sammen med dette storartede koret, og vi sier: «Ha takk for profeten du sendte». Takk for ditt liv, for ditt eksempel og for ditt velkomstbudskap til nok en generalkonferanse i Kirken. Vi er glad i deg, vi beundrer deg, og vi oppholder deg. På møtet i ettermiddag vil vi få en mer formell anledning til å løfte våre hender til oppholdelse, ikke bare av president Monson, men også av alle de andre funksjonærene på generalplan. Ettersom mitt navn vil stå på den listen, vil jeg være så freidig at jeg på alles vegne på forhånd vil takke dere for deres oppløftede hender. Ingen av oss kunne virket uten deres bønner og uten deres støtte. Deres lojalitet og kjærlighet betyr mer for oss enn vi kan uttrykke med ord.

I samme ånd er mitt budskap i dag å si at *vi* oppholder *dere*, at vi ber like inderlig for og uttrykker den samme kjærlighet til *dere*. Vi vet alle at spesielle nøkler, pakter og ansvarsoppgaver er gitt Kirkens presiderende embedsmenn, men vi vet også at Kirken henter uforlignelig styrke, en virkelig unik vitalitet, fra den tro og hengivenhet *hvert eneste* medlem av denne kirken viser, uansett hvem

dere er. Uansett hvilket land dere bor i, uansett hvor unge og uskikkede dere føler dere, eller hvor gamle eller begrensede dere anser dere selv, vitner jeg om at Gud elsker hver og en av dere, dere står sentralt i hensikten med hans verk, og dere blir verdsatt av og bedt for av hans kirkes presiderende embedsmenn. Den personlige verdi, den hellige prakt *hver og en* av dere besitter, er selve grunnen til at det finnes en plan for frelse og opphøyelse. I motsetning til dagens uttrykksmåte, *handler* dette om *deg*. Nei, ikke snu deg og se på sidemannen. Jeg snakker til deg!

Jeg har strevd med å finne en god måte å fortelle deg hvor høyt Gud elsker deg og hvor takknemlige vi på denne forhøyningen er for deg. Jeg prøver å være talerør for englene i himmelen når jeg takker deg for alt det gode du noensinne har gjort, for ethvert godt ord du har uttalt, for ethvert offer du har gjort for å gi noen – hvem som helst – Jesu Kristi evangeliums skjønnhet og velsignelser.

Jeg er takknemlig for ledere i Unge kvinner som drar på pikeleirer, og uten shampoo, dusjmulighet eller mascara gjør røykfulle vitnesbyrds-møter ved bålet til noen av de mest gripende åndelige opplevelser disse

jentene – eller disse lederne – vil få i hele sitt liv. Jeg er takknemlig for *alle* de kvinner i Kirken som i mitt liv har vært like sterke som Sinai-fjellet og like medlidende som saligprisningens berg. Vi smiler iblant av våre søstres historier – grønn gelé, lappetepper og gratinerte poteter. Men min familie har vært en takknemlig mottaker av alt dette, på et eller annet tidspunkt – og én gang kom lappeteppet og gratinerte poteter på samme dag. Det var bare et lite lappeteppe – ørlite, egentlig – for å gjøre min avdøde lillebrors reise tilbake til sitt himmelske hjem så varm og behagelig som våre Hjelpeforenings-søstre ønsket den skulle være. Maten som familien fikk etter begravelsen, som ble gitt frivillig uten et eneste ord fra oss, ble mottatt med takknemlighet. Smil, om dere vil, over våre tradisjoner, men Kirkens ofte ubemerkede kvinner klarer på et eller annet vis *alltid* å være der når det finnes hengende hender og vaklende knær.¹ Det virker som om de instinktivt forstår det guddommelige i Kristi erklæring: «Alt

dere gjorde mot én av disse mine minste ... det gjorde dere mot meg.»²

Det samme gjelder brødrene i pres-tedømmet. Jeg tenker for eksempel på våre unge menns ledere som, avhengig av klima og kontinent, enten gjennomfører knallharde fotturer på 80 km eller graver – og faktisk prøver å sove i – snøhuler på noe som må være de lengste nettene noe menneske har opplevd. Jeg er takknemlig for minnene om da min egen høyprestenes gruppe for noen år siden byttet på å sove noen uker i en liten liggestol på soverommet til et døende quorumsmedlem, slik at hans aldrende og like skjøre hustru kunne få litt søvn de siste ukene av sin kjærestes liv. Jeg er takknemlig for Kirkens hær av lærere, funksjonærer, veiledere og sekretærer, for ikke å snakke om dem som alltid setter opp bord og fjerner stoler. Jeg er takknemlig for ordinerte patriarker, musikere, slektshistorikere og skrantende ektepar som ruller av sted til templet klokken fem om morgenen med små koffertar som nå nesten er større enn dem selv. Jeg er takknemlig for uselviske foreldre som – kanskje et helt liv – tar seg av

et funksjonshemmet barn, iblant med mer enn én funksjonshemming og mer enn ett barn. Jeg er takknemlig for barn som senere i livet slutter opp om og gir noe tilbake til syke eller aldrende foreldre.

Og til den nesten fullkomne eldre søsteren som nylig nesten unnskyl-dende hvisket: «Jeg har aldri vært leder for noe i Kirken. Jeg har bare vært en hjelper, jeg» sier jeg: «Kjære søster, Gud velsigne deg og alle "hjelpere" i Guds rike.» Noen av oss som *er* ledere, håper at vi en dag vil få den samme rang i Guds øyne som du allerede har oppnådd.

Altfor ofte har jeg unnlatt å uttrykke takknemlighet for slike menneskers tro og godhet i mitt liv. President James E. Faust sto på denne talerstolen for 13 år siden og sa: «Da jeg var liten gutt, ... husker jeg at min bestemor tilberedte ... våre deilige måltider på en varm vedovn. Når vedkassen ved siden av ovnen ble tom, [gikk] bestemor stilltiende ... ut for å fylle den fra haugen med sedertre utenfor og bar den tunge kassen inn i huset igjen. Jeg var så ufølsom ... at jeg satt der og lot

min kjære bestemor fylle [den] vedkassen.» Så sa han med klump i halsen: «Jeg skammer meg over meg selv og har hele livet angret på at jeg unnlot å hjelpe. Jeg håper at jeg en dag kan be henne om tilgivelse.»³

Hvis en mann så fullkommen som jeg følte president Faust var, kan innrømme sin ungdommelige unnløstelse, kan også jeg gjøre en lignende innrømmelse og gi en hyllest som skulle kommet for lenge siden.

Da jeg ble kalt på misjon i tidenes morgen, var det ingen utjevning av misjonærenes kostnader. Alle måtte dekke hele kostnaden i den misjonen han eller hun ble sendt til. Noen misjoner var veldig dyre, og det viste seg at min var en av dem.

Slik vi oppfordrer misjonærer til å gjøre, hadde jeg spart penger og solgt personlige eiendeler for å betale etter beste evne. Jeg *trodde* jeg hadde nok penger, men jeg var ikke sikker på hvordan det ville bli de siste månedene av min misjon. Med dette spørsmålet i tankene forlot jeg likevel lykksalig min familie og fikk den beste opplevelse noen kan håpe på. Jeg elsket misjonen min slik jeg er sikker på at ingen annen ung mann

noensinne har elsket sin.

Så kom jeg hjem akkurat da mine foreldre selv ble kalt på misjon. Hva skulle jeg gjøre nå? Hvordan i all verden skulle jeg betale for en utdanning? Hvordan kunne jeg betale for kost og losji? Hvordan kunne jeg realisere mitt hjertes største lengsel, å gifte meg med den åndeløst fullkomne Patricia Terry? Jeg innrømmer gjerne at jeg var mismodig og redd.

Nølende gikk jeg til den lokale banken og spurte sjefen, en venn av familien, hvor mye jeg hadde på kontoen min. Han virket overrasket og sa: «Men Jeff, *alt* er på kontoen din. Har de ikke sagt det? Foreldrene dine ville gjøre det lille de kunne for å hjelpe deg i gang når du kom hjem. De tok ikke ut et eneste øre mens du var på misjon. Jeg trodde du visste det.»

Jeg visste det ikke. Det jeg vet, er at min far, en selvlært regnskapsfører, eller «bokholder» som de ble kalt i vår lille by, med svært få klienter, trolig aldri hadde en ny dress eller en ny skjorte eller et nytt par sko i to år, slik at hans sønn kunne få alt dette på sin misjon. Det jeg heller ikke visste, men da fikk vite, var at min mor, som aldri hadde arbeidet utenfor hjemmet etter at hun giftet seg, tok seg jobb i et lokalt varemagasin for å dekke mine misjonskostnader. Ikke ett ord ble sagt til meg om dette mens jeg var på misjon. Ikke ett ord ble nevnt om noe av det. Hvor mange fedre i denne kirken har gjort nøyaktig det min far gjorde? Og hvor mange mødre, i dagens vanskelige økonomiske situasjoner, gjør fremdeles det min mor gjorde?

Min far har vært død i 34 år, så i likhet med president Faust må jeg vente til jeg kommer på den andre siden med å takke ham fullt ut. Men min kjære mor, som blir 95 i neste uke, følger lykkelig denne sendingen i sitt hjem i

St. George i dag, så det er ikke for sent å takke henne. Til dere, mamma og pappa, og til alle mødre og fedre og familier og trofaste mennesker overalt, jeg takker dere fordi dere ofrer for deres barn (og for andres barn!), for at dere ønsker så sterkt å gi dem fordelene som dere aldri hadde, for at dere ønsker så sterkt å gi dem det lykkeligste liv dere kan gi dem.

Jeg takker alle dere storartede medlemmer av Kirken – og utallige gode mennesker som ikke tilhører vår tro – for at dere hver eneste dag viser at Kristi rene kjærlighet «faller aldri bort».⁴ Ingen av dere er ubetydelige, delvis fordi dere gjør Jesu Kristi evangelium til det det er – en levende påminnelse om hans nåde og barmhjertighet, en stillferdig, men mektig tilkjennegivelse i små og store byer av det gode han gjorde og det liv han ga for å bringe fred og frelse til andre. Det er en større ære enn vi kan uttrykke å bli regnet sammen med dere i slik en stor sak.

Det Jesus sa til nephittene, sier jeg også i dag:

«På grunn av deres tro ... , er min glede fullkommen.

Og da han hadde sagt disse ord, gråt han.»⁵

Brødre og søstre, etter å ha sett deres eksempel uttrykker jeg på nytt *min* beslutning om å bli bedre, mer trofast – mer vennlig og hengiven, mer kjærlig og trofast slik vår himmelske Fader er og slik så mange av dere allerede er. Dette ber jeg om i vårt store forbildes navn – vår Herre, Jesus Kristus. Amen. ■

NOTER

1. Se Hebreerne 12:12; Lære og pakter 81:5.
2. Matteus 25:40.
3. James E. Faust: «Det som veier tyngre i loven: Rettferd, barmhjertighet og troskap», *Lys over Norge*, jan. 1998, 59.
4. 1 Korinterbrev 13:8; se også Moroni 7:46-47.
5. 3 Nephi 17:20-21.